

Generalsofficer, 2 Generaler eller Stabsofficerer, begge Generalauditorer for Sø- og Landvæbnet og endelig 2 af Højesteret til forordnede, og det var ikke, saaledes som jeg forstod den ærede Forslagsstiller, nogen Kassationsret; men en virkelig Overret, som skulde prøve den hele Sag. Den ærede Forslagsstiller ryster paa Hovedet; men jeg tror dog alligevel, at jeg har Ret i den Henseende; thi baade skulde disse Domme appelleres til den foreslaaede Ret, og den tiltalte kunde selv i mange Tilfælde appellere dertil, som det findes nævnt i Forslagets §§ 130—31. Det kender den ærede Forslagsstiller jo godt, han henviste selv dertil. Det hedder ogsaa i nævnte Forslags § 141, at denne Domstol skulde ikke alene have Ret til at stadfæste de indkomne Domme, men ogsaa Ret til at skærpe eller formilde dem, og det hedder endvidere, at der kunde indgives ny Kundlæg for den Domstol, saa jeg kan ikke forstaa, at det alene var en Kassationsret, men maa holde for, at det var en virkelig Overdomstol, som prøvede de Domme, som kom ind for dem. Underledes forstaaer jeg i alt Fald ikke Forslaget. En saadan Domstol mener jeg, at alle Parter kunde være enige om, at det var heldigt at faa indført om just ikke ganske en saadan som i Forslaget indeholdt, saa dog en Domstol, som virkelig prøvede disse Domme, og en Domstol, som over for den offentlige Mening stod med noget mere Autoritet, end Krigsretten i Almindelighed gør; thi Krigsretten er over for den offentlige Mening noget ukendt, man ved ikke rigtig, hvad der foregaar. Om man skulde ordne det paa den Maade, som den ærede Forslagsstiller omtalte, at man har det i Norge, eller om man skulde søge det løst paa lignende Maade som det Forslag, der blev forelagt af Krigsminister Hansen, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg anbefaler blot at tage dette Punkt under Overvejelse, og at, naar man i det hele taget skal røre ved Forholdene, saa særlig tager dette op. Det betragter jeg i alt Fald som noget mere væsentligt end, om man faar indført en Forsvarer i Krigsretten, skønt begge Ting kunne være gode. Den ærede Forslagsstiller har ganske vist Ret i, at naar en saadan Overdomstol skulde indføres, maatte Fremgangsmaaden ved Proceduren ved Krigsretten forandres noget navnlig i Retning af at blive mere striftlig;

Auditørens Fremstilling ved Krigsretten skulde saaledes være striftlig, for at den kunde gaa videre til Overretten. Underledes kan det vistnok ikke blive, hvis man virkelig vil gaa til en Appellinstans. I øvrigt er det ikke min Mening vidløftig at udtale mig om Forslaget, men jeg har blot begæret Ordet for at bede det høje Ting om, at det maa blive paalaagt det Udvalg — som jeg forudsætter vil blive nedsat — ogsaa at bestæftige sig med Tanken om Indførelsen af en Appellinstans for militære Sager.

**Mr. Madsen:** Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger i Anledning af det foreliggende Lovforslag. Det er klart, at den gældende militære Retspleje ganske i Almindelighed kan trænge til en Reform. Bevist derved fremgaar jo blandt andet af, at de fleste andre Lande have foretaget saadanne Reforme, og at der gentagne Gange er gjort Forsøg paa saadanne her hjemme, baade i 1850 og 1869. Jeg er imidlertid ganske paa det rene med, at en fuldstændig Reform paa det indværende Tidspunkt vilde være uheldig, fordi den militære Retspleje i Grunden i Hovedprincippet her som i alle andre Lande maa hvile paa de Hovedprincipper, der ere gældende ved Retsplejen i det borgerlige Liv, og af den Grund er det ganske nødvendigt, at vi vente, indtil en saadan Reform er kommen frem paa det borgerlige Livs Omraade. At begynde med den militære Rettergang vilde dog vist være forkert, da den kun bestæftiger sig med et helt begrænset Omraade. Jeg vil ganske flygtig tillade mig at skitsere vore Krigsretter, saaledes som de ere for Tiden. Jeg skal da gøre opmærksom paa, at de delvis kunne betegnes som en Slags Jury, og den Del af deres Hverv tror jeg nok er den, de bedst ere i Stand til at udfylde. De ere for Underklassernes Vedkommende besatte af alle Klasser lige fra de menige og opad. Der er ikke noget Spørgsmaal om, at disse Folk gennemgaaende særdeles godt forstaa at finde Forskellen mellem „skyldig“ og „ikke skyldig“. Den Del af deres Hverv, tror jeg, de ere overordentlig velstiftede til at udføre. Noget anderledes stiller det sig, naar vi komme over til selve Udmaalinger af Straffen. Paa det Omraade tror jeg i Almindelighed, det er meget